

Ngày Tôi Tuyên Hứa

Thời gian trôi qua nhanh quá phải không các anh chị? Một thoáng nhìn lại mà ngày tôi tuyên hứa để trở thành một Hướng Đạo Sinh đã được 22 năm rồi. Bây giờ tôi đã có gia đình và ba cháu trai, lớn nhất là 10 tuổi và nhỏ nhất là 6 tuổi.

Tôi, Mai-Lan, được may mắn sinh hoạt với Tuần Đệ Thám, thuộc Kha Đoàn Trường Sơn 680 cách đây 22 năm. Mời bạn đọc cùng tôi tìm về quá khứ, những kỷ niệm đẹp của một thời hướng đạo mà tôi luôn dành một chỗ đặc biệt trong tim. Đó là kỷ niệm “Ngày Tôi Tuyên Hứa.”

“Tin, Tin,” tiếng kèn xe của anh Tuần Trưởng Bảy đến đón tôi đi trại. Khác với mọi lần trước, lần này là một kỳ trại rất đặc biệt đối với tôi vì nó đánh dấu sinh nhật thứ nhất trong đời hướng đạo của tôi: tôi sẽ được tuyên hứa để chính thức là một hướng đạo sinh (HDS).

Màn đêm buông xuống từ lâu, từng làn sương mỏng cuốn theo gió nhẹ làm ánh trăng vàng khi tỏ khi mờ. Không khí hiu hắt lạnh tê tê khiến chúng tôi nằm dựa ngòai co ro và xích lại gần bếp lửa hồng hơn cho ấm. Thỉnh thoảng đứa nọ thò tay qua đứa bên cạnh cầu nhẹ cho thỏa cơn sung sướng vì sắp chính thức thành HDS. Sau nhiều lần lén bố mẹ đi tham dự sinh hoạt HĐ thật là khó tả được nỗi hồi hộp khi lấy hết can đảm xin phép ba mẹ tôi để được gia nhập Hướng Đạo, và nỗi sung sướng không sao tả xiết khi bố tôi nói:

“Được rồi, Bố đồng ý cho con tham gia nhưng”

Bố tôi vừa xuống giọng, tim tôi như đã tới cổ rồi; may quá Bố tôi nói tiếp:

“Sinh hoạt thế nào cho Bố biết để Bố cho em các con đi luôn.”

Tuy nhiên sự mừng rỡ ấy cũng không bằng lúc tôi nhận được cú phone từ anh Bảy, biệt hiệu “Bảy lùn” vì anh hơi thiếu thớt tấc, khi anh báo cho tôi biết đoàn đã sẵn sàng chấp nhận cho tôi tuyên hứa. Sau cú phone đó tôi đứng ngòai không yên. Mỗi lần học bài thì đầu óc tôi mơ màng đi đâu; và mỗi lần đi “nhà mát” tôi lại phải ngòai lâu hơn trong đó để ôn lại các kỹ năng chuyên môn cho HĐ. Tôi cho bố mẹ tôi biết là tôi được chấp nhận vào khóa thử thách.

Nếu vượt qua thì tôi sẽ được chính thức tuyên hứa. Điều mà không riêng gì tôi mà tất cả các bạn khác đều mong được như thế. Và rồi cái gì đến cũng phải đến. Trước khi vào khóa huấn luyện các bạn tôi tiễn đưa tôi và chúc tôi may mắn. Đến lúc đó thì máu trên mặt tôi chạy rần rần, tim tôi đập liên hồi. Mặc dù đã cố gắng trấn tĩnh nhưng nỗi lo lắng vẫn đề lên ngực làm tôi cảm thấy khó thở. Rất nhiều lần nghe các bạn của tôi, những người đã từng tuyên hứa, kể về kinh nghiệm họ đã đi qua nào là “một lần sẽ nhớ muôn đời,” nào là “sợ điếng người” nhưng tôi vẫn tỉnh bơ. Thế mà bây giờ đến phiên mình, tôi sợ quá. Tôi chẳng còn ngần ngại nói với anh tuần trưởng Bảy lùn rằng: “Thôi, hay anh để em kỳ sau đi” khiến các bạn trong tuần tôi cười rần lên. Cuối cùng phần vì mắc cỡ, phần vì tự ái tôi đành “thôi thì nhắm mắt đưa chân, thử xem con tạo xoay vần đến đâu?”

Đầu tiên các bạn cùng tuyên hứa với tôi ngày hôm đó đều phải qua trạm thử thách của anh “Trí cận” rồi đến trạm thử lửa, đúng hơn là thử thách, của anh “Long nhãn”. Cũng may hai trạm cuối cùng của anh Bình và anh Thắng cũng không hóc búa lắm nên tất cả chúng tôi đã qua khỏi.

Kết quả cuối cùng sẽ được tuyên bố sau phần lửa trại. Thế là suốt buổi lửa trại tôi chẳng có chút tâm hồn nào để thưởng thức văn nghệ cả. Mãi đến khi anh Trí cận đưa cho bốn tuần trưởng 4 tờ giấy thì tôi hét lên sung sướng vì biết rằng mình đã đạt tiêu chuẩn— tuần tôi chỉ có mình tôi dự thi thôi. Thế là bất kể đường xá xa xôi, tôi xin phép các trưởng đi với anh Tuần trưởng “Bảy lùn” lái xe ra ngoài trạm xăng gần nhất để báo tin cho bố mẹ tôi và mời bố mẹ tôi đến dự buổi lễ ra mắt tân HDS ngày mai.

Thế rồi buổi tĩnh tâm chính thức đầu tiên tôi được tham dự sau lửa trại cũng đến. Bên ánh lửa liu riu tí tách, vắng bên tai tôi nghe tiếng nói đều đều ầm nhẹ của anh trưởng Bình. Năm đứa chúng tôi, năm tân HDS, từ từ hạ rèm mi xuống. Đầu đây vắng vắng tiếng ca sĩ ve sầu “Khiêm lòng tong”:

“Đêm đã dần dần buông xuống chúng ta ngòai

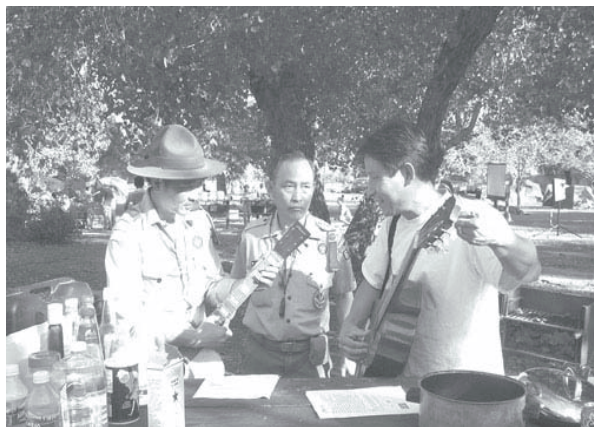
quây quần lửa hồng soi sáng. Đêm đã dần dần buông xuống chúng ta ngồi quây quần lửa hồng soi lòng’.

Cám ơn đến LĐ Trường Sơn và nhất là đến Tuần Đê Thám thân thương đã cho tôi những kỷ niệm đẹp không bao giờ quên được của một thời Hưởng Đạo đã qua. Cũng không quên cầu mong LĐ luôn vững mạnh tiếp tục hướng dẫn các thế hệ tiếp nối để các em cũng được hưởng những kỷ niệm đẹp như tôi từng nhớ mãi trong “Ngày Tôi Tuyên Hứa.”

Mai Lan

Nhớ mãi lời hứa

Hai anh lấy tông ... đơ dùm tui

Ban ẩm thực & văn nghệ !!!???

Tr. Hùng coi chừng gió thổi bay

*Phụ huynh tui khoái hát lắm,
quí vị ráng nhin lại nghe cho hết bài*